

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การใช้เครื่องหมายการค้ากับสินค้ามีมาช้านาน และมีวิวัฒนาการมาพร้อม ๆ กับการที่มนุษย์ เริ่มรู้จักการค้าขายก่อนที่มนุษย์จะอ่านออกเขียนได้นานนับหลายพันปี กล่าวคือนับแต่มนุษย์เริ่มรู้จักการเพาะปลูกพืชต่าง ๆ และการเลี้ยงสัตว์ ผลผลิตอันเกิดจากเกษตรกรรมและกสิกรรมที่ เหลือหรือเกินจากการบริโภคในครัวเรือน ทำให้เกิดระบบการแลกเปลี่ยนผลผลิตเพื่อสนองความต้องการของคนในยุคนั้น แล้วจึงพัฒนาเป็นการค้าขายสินค้า

ในการค้าขายสินค้า สิ่งซึ่งสามารถบ่งชี้ หรือแสดงให้เห็นคุณค่าของตนรู้ถึงความเป็นเจ้าของของสินค้า ได้แก่ "เครื่องหมายการค้า" จากหลักฐานที่ปรากฏมีการใช้เครื่องหมายการค้าครั้งแรกในสมัยโรมันและกรีกโบราณ โดยการขีดเขียนเครื่องหมาย หรือ รูปภาพลงบนสินค้าเพื่อให้ผู้ซื้อใช้เป็นสิ่งที่สังเกตจำสินค้านั้น¹ นอกจากนี้เครื่องหมายที่ประทับลงบนสินค้าโดยช่างผู้ทำอิฐ ผนัง หนังสือ อาวุธ เครื่องครัว และสิ่งอื่น ๆ ลงบนสิ่งเหล่านั้นตามขนบธรรมเนียมประเพณีโบราณ ยังเป็นสิ่งซึ่งบ่งชี้แหล่งกำเนิดของสินค้าอีกด้วย เครื่องหมายการค้าเหล่านั้นจึงเป็นตัวเชื่อมโยงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวสินค้าและผู้ผลิตและเป็นตัวซึ่งบอกความเป็นเจ้าของสินค้านั้นเอง²

ในสมัยก่อนยุคอุตสาหกรรม สินค้าที่ทำด้วยโลหะและโลหะอันมีค่าซึ่งผลิตในประเทศอังกฤษจะมีเครื่องหมายตามธรรมเนียมปฏิบัติซึ่งผู้ผลิตชาวอังกฤษใช้กำกับอยู่ด้วยเสมอ เครื่องหมายที่ใช้ประทับลงบนกาน้ำชา หรือถาดเงิน โดยช่างผู้ทำกาน้ำชาและถาดเงินในอ็อกซ์เบิร์ก,

¹E.R. Wenman, "Trade Mark Rights" in Wipo Colombo Trademark Symposium, (Geneva, 1982), p.39.

²Legal Training Course on Trademarks (Beijing : Wipo, 1982). p.5

บรอนเซอวิก, ลอนดอน, ปารีส, อัมสเตอร์ดัมส์ หรือปีเตอร์สเบิร์กในศตวรรษที่ 16 และ 17 ยังคงใช้ เป็นสิ่งบ่งบอกถึงคุณภาพและแหล่งกำเนิดของสินค้าจนกระทั่งทุกวันนี้³

ต่อมาในศตวรรษที่ 19 และช่วงต้นศตวรรษที่ 20 เริ่มมีความเจริญทางด้าน การสื่อสาร และระบบการจำหน่ายสินค้าซึ่งมีความสลับซับซ้อนมากขึ้น การเจริญเติบโตทางการค้าทำให้ ความต้องการสิ่งที่จะใช้บ่งชี้ตัวสินค้าในระดับสากลเกิดขึ้น เครื่องหมายการค้าจึงเข้ามา มีบทบาทในทาง การค้ามากขึ้นเมื่อมีการใช้เครื่องหมายการค้ากันอย่างกว้างขวาง ทำให้มีการลอกเลียนแบบ เครื่องหมายการค้ามากขึ้น เช่น กรณีการผลิตสินค้ามีดและช้อนส้อมซึ่งเป็นสินค้าที่มีคุณภาพจาก เมืองเซฟฟีลด์ ซึ่งถือว่าการลวงขายสินค้าดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตาม ในช่วงระยะเวลา ดังกล่าวเจ้าของผู้มีสิทธิใช้เครื่องหมายการค้าโดยชอบไม่สามารถยับยั้งผู้ปลอมหรือเลียนแบบสินค้า ของตนได้ เนื่องจากการใช้เครื่องหมายการค้ากับสินค้ามิได้ก่อให้เกิดสิทธิตามกฎหมายแก่เจ้าของ เครื่องหมายการค้า นั้น อีกทั้งการปลอมหรือเลียนแบบสินค้าในยุคนั้นก็มิได้ถือเป็นการหลอกลวงหรือ เป็นการกระทำอันขัดต่อการประกอบธุรกิจการค้าโดยชอบแต่อย่างใด ในเวลาต่อมาการแก้ไข เยี่ยวยาเพื่อยับยั้งการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า ได้มีการพัฒนาขึ้น โดยศาลหรือโดยบทบัญญัติ ของกฎหมายในประเทศอังกฤษ การแก้ไขเยี่ยวยาเพื่อยับยั้งการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า ได้มีการพัฒนาขึ้น โดยศาลเมื่อเจ้าของผู้ใช้เครื่องหมายการค้ามีสิทธิที่จะห้ามมิให้บุคคลอื่นจงใจแอบ อ้างเอาชื่อเสียงทางการค้าภายใต้เครื่องหมายการค้า นั้น ที่เจ้าของผู้ใช้เครื่องหมายการค้า นั้น ได้สร้างขึ้นมาเป็นเวลานาน ไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตน⁴

เมื่อการค้าขายสินค้าพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ ก่อให้เกิดความสลับซับซ้อนในเชิงธุรกิจการค้า เพิ่มขึ้น กล่าวคือ มีการแข่งขันกันทางการค้าภายในประเทศและระหว่างประเทศ โดยผู้ผลิตสิน ค้าต่างพยายามพัฒนาผลผลิตหรือสินค้าของตนให้มีคุณภาพดีเหนือผู้อื่น โดยเฉพาะเมื่อสินค้าชนิดนั้น มีผู้ผลิตหลายราย เครื่องหมายการค้าเป็นสิ่งซึ่งผู้ผลิตใช้ในการชี้แจงให้ผู้ซื้อทราบว่าสินค้านั้น เป็น สินค้าซึ่งตนผลิตขึ้น ในขณะที่ผู้ซื้อก็ใช้เครื่องหมายการค้าที่ติดกับตัวสินค้านั้นเป็นที่สังเกต และจดจำ ในการเลือกซื้อสินค้านั้น ดังนั้น เครื่องหมายการค้าจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งทั้งสำหรับผู้ผลิต ผู้ประกอบการ และผู้ซื้อผู้บริโภค

³ Ibid., p.5-6

⁴ Ibid., p.6-7

เมื่อสินค้าภายใต้เครื่องหมายการค้าใด เป็นที่นิยมในหมู่ผู้ซื้อย่อมหมายถึงความต้องการในการอุปโภคและบริโภคสินค้านั้นสูงตามไปด้วย ผู้ผลิตจึงต้องพยายามขยายกำลังผลิตของตนให้สูงขึ้นเพื่อสนองความต้องการของผู้อุปโภคและผู้บริโภค เครื่องหมายการค้าที่ติดอยู่กับตัวสินค้าจึงเป็นสิ่งที่มีความนิยมในทางการค้า (Goodwill)

เนื่องจากระบบการค้ามีความสลับซับซ้อน และมีการแข่งขันกันมากขึ้นก่อให้เกิดปัญหาการแข่งขันทางการค้าอย่างไม่เป็นธรรมขึ้น โดยอาศัยความนิยมในทางการค้า (Goodwill) ที่มีอยู่ในเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นเพื่อประโยชน์ในทางการค้าของตนเอง หรือการนำเอาเครื่องหมายการค้าที่ไม่มีความเหมาะสมมาใช้ หรือจดทะเบียนอันเป็นการเอาเปรียบสาธารณชนผู้ซื้อและผู้ผลิตรายอื่นโดยไม่ชอบธรรม กฎหมายเครื่องหมายการค้าจึงมีส่วนสำคัญในการกำหนดมาตรการในการคุ้มครองประโยชน์ของสาธารณชน และผู้ประกอบการพาณิชย์กรรมผู้สุจริต เมื่อเครื่องหมายการค้าใดได้รับการจดทะเบียนอย่างไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสม มาตรการเกี่ยวกับการเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า เป็นมาตรการอันหนึ่งซึ่งสมควรกำหนดให้สอดคล้องกับความเป็นธรรมในสังคมและมีประสิทธิภาพ เนื่องจากการเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเป็นมาตรการสำคัญซึ่งมีผลกระทบต่อผลประโยชน์ของสาธารณชน ผู้ผลิตสินค้าซึ่งเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ความสงบเรียบร้อย และศีลธรรมอันดีของประชาชนตลอดจนรัฐประศาสน์นโยบาย

ประวัติของกฎหมายเครื่องหมายการค้าเริ่มต้นในประเทศเยอรมันในราวศตวรรษที่ 17⁵ กล่าวคือ มีการออกข้อบังคับปรัสเซีย ค.ศ. 1847 ซึ่งเป็นบทบัญญัติฉบับแรกเพื่อคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน ต่อมาในปี ค.ศ. 1896 ได้มีการตรากฎหมายเครื่องหมายการค้าอีกฉบับหนึ่ง ส่วนประเทศฝรั่งเศสได้มีการออกกฎหมายเพื่อการคุ้มครองสิทธิในเครื่องหมายการค้าในปี ค.ศ. 1857⁶ ในประเทศอังกฤษดังได้กล่าวมาแล้วในตอนต้นว่ากฎหมายเครื่องหมายการค้ามีพัฒนาการมาจากคำวินิจฉัยของศาล กฎหมายเครื่องหมายการค้าของอังกฤษนั้นประกอบด้วยกฎหมายหลายฉบับเช่น Trade Mark Registration Act 1875-1877, Trade Marks

⁵Brian C. Reid, A Practical Introduction to Trade Marks (London : Waterlow Publishing, 1984), p.1.

⁶Ibid., p.8.

Act 1938, Trade Marks Act 1905 เป็นต้น สำหรับประเทศสหรัฐอเมริกา ในปี 1870 ได้มีการตรากฎหมายเครื่องหมายการค้าขึ้นเนื่องจากบรรดาเจ้าของเครื่องหมายการค้าได้ผลักดันให้มีการออกกฎหมายดังกล่าวขึ้น แต่กฎหมายดังกล่าวใช้บังคับได้เพียง 7 ปี ก็ถูกประกาศว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ จนกระทั่งปี 1905 จึงได้มีการออกกฎหมายเครื่องหมายการค้าฉบับใหม่ขึ้นใช้บังคับ⁷

ต่อมาในปี 1883 ได้มีการลงนามในอนุสัญญากรุงปารีส เพื่อการคุ้มครองทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม (Paris Convention on the Protection of Industrial Property) โดยประเทศภาคีสมาชิกซึ่งรวมตัวกันก่อตั้งเป็นสหภาพที่เรียกว่า "สหภาพปารีส" (Paris Union) อนุสัญญากรุงปารีสดังกล่าวเป็นอนุสัญญาระหว่างประเทศเกี่ยวกับเรื่องของทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม ซึ่งรวมถึงเครื่องหมายการค้าด้วย ซึ่งต่อมามีการตราอนุสัญญากรุงแมดริด (Madrid Agreement) เกี่ยวกับการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าซึ่งมีการลงนามกันในปี 1891⁸

สำหรับในประเทศไทย กฎหมายเครื่องหมายการค้าของไทยมีการพัฒนาขึ้นมาในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์⁹ กฎหมายเครื่องหมายการค้าฉบับแรกได้แก่ "พระราชบัญญัติลักษณะเครื่องหมายการค้าและยี่ห้อการค้าขาย พ.ศ. 2457" (LAW ON TRADEMARK AND TRADE NAME OF B.E. 2457) ซึ่งการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของผู้ประกอบการค้า อย่างไรก็ตาม รัฐบาลไทยได้จัดตั้งทอทะเบียนเครื่องหมายการค้าขึ้นในกระทรวงเกษตรธิการ เพื่อรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไว้ตั้งแต่ปี 2453แล้ว ซึ่งในขณะนั้นกรณีพิพาทเรื่องเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้ายังมีไม่มากนัก¹⁰ กฎหมายเครื่องหมายการค้าฉบับที่สองได้แก่ "พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474" ซึ่งร่างขึ้นตามแนวกฎหมายเครื่องหมายการค้าอังกฤษ ได้แก่ Trademark Act 1905¹¹ พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ยกเลิก

⁷ Ibid.

⁸ Ibid., p.12

⁹ ชาญชัย ศิลาจารุ, "เครื่องหมายการค้ากับการลงสารธารณชน", วิทยานพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531, หน้า 7.

¹⁰ เสาวลักษณ์ จุลพงศธร, "ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิในเครื่องหมายการค้า", วิทยานพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531, หน้า 8.

¹¹ ชาญชัย ศิลาจารุ, "เครื่องหมายการค้ากับการลงสารธารณชน", หน้า 7.

พระราชบัญญัติลักษณะเครื่องหมายการค้าและยี่ห้อการค้าชาย พ.ศ. 2474 ต่อมาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 อีก 2 ครั้ง โดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2476 และโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2504 โดยลำดับ ซึ่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2504 นี้ได้ยกเลิกพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2476 และแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 อีกหลายมาตรากฎหมายเครื่องหมายการค้าฉบับที่สามได้แก่ "พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534" ซึ่งเป็นกฎหมายฉบับล่าสุดที่มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2535 ซึ่งในกฎหมายเครื่องหมายการค้าฉบับใหม่นี้มีการปรับปรุงขยายขอบเขตของกฎหมายตลอดจนปรับปรุงบทบัญญัติเดิมบางประการ อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเห็นว่าบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับการเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าบางประการตามกฎหมายเครื่องหมายการค้าฉบับปัจจุบันนี้อาจก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้า และสาธารณชนผู้บริโภค อีกทั้งยังอาจกระทบกระเทือนต่อการพัฒนาเศรษฐกิจการค้าของประเทศ จึงสมควรได้รับการวิเคราะห์วิจารณ์เพื่อหาทางปรับปรุงแก้ไขกฎหมายในส่วนนี้ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อรวบรวมแนวความคิดของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ และความเชี่ยวชาญทางด้านกฎหมายเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า
- 2) เพื่อวิเคราะห์ประเด็นเกี่ยวกับการเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าต่อไป
 - 2.1 เหตุผลในการเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า
 - 2.2 พัฒนาการของหลัก และการใช้บังคับกฎหมายเกี่ยวกับการเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในประเทศไทย
 - 2.3 ความแตกต่างระหว่างสิทธิในการเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ากับสิทธิในเครื่องหมายการค้า
- 3) เพื่อศึกษาแนวคิดและแนวปฏิบัติในการเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1. บทบัญญัติ หลักกฎหมาย และการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิเครื่องหมายการค้า และการบังคับตามสิทธิในการเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ายังไม่ชัดเจน ไม่รัดกุมพอเพียง

2. มาตรการในทางกฎหมายเกี่ยวกับการเพิกถอนทะเบียนเครื่องหมายการค้าเมื่อมีหลักและการบังคับใช้กฎหมายที่เหมาะสม ย่อมก่อให้เกิดความเป็นธรรมในทางการค้า และการแข่งขันทางการค้า คุ้มครองผู้ประกอบการค้าที่ทำการโดยสุจริต คุ้มครองประโยชน์ของสาธารณชนผู้บริโภค และช่วยส่งเสริมพัฒนาธุรกิจการค้าของประเทศ

3. การเพิกถอนทะเบียนเครื่องหมายการค้าควรมีมาตรการ หลักกฎหมาย การบังคับใช้กฎหมาย และแนวปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพคล่องตัวและรัดกุม

1.4 ขอบเขตและวิธีการวิจัย

ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะทำการศึกษาวเคราะห์โดยอาศัยการวิจัยเอกสาร กล่าวคือเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องเรื่องดังกล่าวทั้งข้อมูลในทางวิชาการ และในทางปฏิบัติทั้งในประเทศไทย และจากต่างประเทศ แล้วนำข้อมูลดังกล่าวมาศึกษาวิเคราะห์แหล่งข้อมูลดังกล่าวได้แก่บทความเชิงวิชาการ และเอกสารประกอบการสัมมนา ข่าวสารทางบริการทั้งภาครัฐและเอกชน ตำราทั้งในและต่างประเทศ แนวปฏิบัติจริง ตัวอย่างกฎหมายและคำพิพากษาของศาล เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อศึกษาเปรียบเทียบและทำการวิเคราะห์ปัญหาดังกล่าว

เนื่องจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา สาขานิติศาสตร์ ดังนั้น ในการศึกษาวเคราะห์จะเน้นหนักทางด้านกฎหมาย โดยเฉพาะจะใช้พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 เป็นหลักในการศึกษาวเคราะห์ รวมทั้งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

สำหรับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับต่างประเทศ จะทำการศึกษาลักษณะกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งได้แก่ อนุสัญญากรุงปารีสเพื่อการคุ้มครองทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม (Paris

Convention on the Protection of Industrial Property) อนุสัญญากรุงแมดริด (Madrid Agreement) และสนธิสัญญาการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า (The Trademark Registration Treaty) หลักกฎหมายภายในของต่างประเทศ ได้แก่ กฎหมายอังกฤษ กฎหมายสหรัฐอเมริกา กฎหมายเยอรมัน และกฎหมายฝรั่งเศส รวมทั้งหลักกฎหมายต้นแบบ (Model Law)

1.5 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษาวิจัย

1. เพื่อให้ทราบเจตนารมณ์ที่แท้จริงของกฎหมายเครื่องหมายการค้า ว่ามุ่งคุ้มครองผู้ใดรวมตลอดถึงการศึกษาเพื่อให้ทราบว่า การเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเป็นไปเพื่อประโยชน์ต่อผู้ใด

2. เมื่อได้ศึกษาและเปรียบเทียบหลักเกณฑ์ และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายเครื่องหมายการค้าฉบับเดิม กฎหมายระหว่างประเทศ กฎหมายต่างประเทศและกฎหมายแม่แบบ กับกฎหมายเครื่องหมายการค้าที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันแล้ว เห็นว่าหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าฉบับปัจจุบัน พ.ศ. 2534 ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาในทางปฏิบัติบางประการ เพื่อให้บรรลุถึงเจตนารมณ์อันแท้จริงของกฎหมายเครื่องหมายการค้า ที่มุ่งคุ้มครองประโยชน์ของสาธารณชน เจ้าของเครื่องหมายการค้าตลอดจนมุ่งพัฒนาธุรกิจการค้า ผลของการศึกษาวิจัยเรื่องนี้จะช่วยให้มีการศึกษา และวิเคราะห์การเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าอย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง เพื่อเสนอแนะข้อคิดเห็น และกฎหมายอันเป็นประโยชน์ หากมีการแก้ไขกฎหมายเครื่องหมายการค้าดังกล่าวในอนาคต

3. เพื่อเป็นการเสนอแนะให้มีการใช้กฎหมายที่มีอยู่ไปในทางที่ให้ความคุ้มครองแก่สาธารณชน เจ้าของเครื่องหมายการค้าและเพื่อการพัฒนาธุรกิจการค้าและเศรษฐกิจอย่างแท้จริง ทั้งนี้เนื่องจากในทางปฏิบัติ การเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าโดยเหตุสิทธิที่ถือว่า และโดยเหตุแห่งการไม่ใช้เครื่องหมายการค้า ยังมีอุปสรรคและข้อขัดข้องบางประการ

4. เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงกฎหมายเครื่องหมายการค้าของไทยให้มีประสิทธิภาพ และรัดกุมสามารถที่จะบังคับใช้แก่กรณีของการเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับการพัฒนาธุรกิจการค้าในปัจจุบัน